

Політичний конфлікт і міжнародний тероризм у світлі сучасних політичних теорій

Актуальність теми. Конфлікт є невід'ємною частиною нашого з вами життя, він є невід'ємним атрибутом політичного життя та політичного процесу. Найбільш значимі конфлікти між людьми та соціальними групами відбуваються у політичній сфері.

Мета дослідження – аналіз понять та визначення сутності політичного конфлікту у світлі сучасних політичних теорій.

Об'єкт дослідження – аналіз наукових підходів до вивчення політичного конфлікту та міжнародного тероризму.

Предмет дослідження - Зі слів Дарендорфа, «хто уміє справитися з конфліктами шляхом їх визнання, той бере під свій контроль ритм історії. Хто упустить цю можливість, одержує ритм собі у супротивники». Предметом політичного конфлікту є влада. Люди під час своєї діяльності, постійно знаходячись в контакті, будують систему взаємовпливу та взаємостосунків, яка у свою чергу перетворюється у піраміду рівнів управління. На верхівці цієї піраміди знаходиться політична влада.

Політичний конфлікт розуміє під собою боротьбу одних суб'єктів влади з іншими за вплив на систему політичної влади, за розпорядження певними ресурсами та за можливість прийняття загальнозначущих рішень- словом, за усе те, що складає політичну владу та політичне панування.

Політичний конфлікт розділяють на три типи: Вертикальний, конфлікт цінностей та конфлікт інтересів. Вертикальний політичний конфлікт проходить по лінії «влада – суспільство». Різні етнічні групи та класу займають різні позиції(статуси) і вони відіграють різні ролі. Ієрархічність цієї системи розуміє нерівномірний доступ до ресурсів та влади, що у свою чергу породжує політичні конфлікти на всіх рівнях вертикалі «влада – суспільство». Конфлікт цінностей виникає унаслідок зіткнення двох різних за своїми цінностями суб'єктів влади. Тобто у цих суб'єктів різні уявлення про політичну систему, політичний курс та правила політичної гри. Конфлікт інтересів відбувається у сфері розподілу та перерозподілу різних ресурсів (влади, духовних цінностей та матеріальних благ). Абсолютно кожний конфлікт має власну внутрішню структуру, така наука як конфліктологія виділяє наступні складові:

«1) Конфліктна ситуація- це ситуація, у якій декілька сил переслідують несумісні разом цілі. При аналізі цієї ситуації вперш за все варто визначити, чи сторони готові вести боротьбу до остаточної перемоги, що розуміє під собою повне знищення противника, або його повне підкорення, чи їх цілі є обмежені лише отриманням певних матеріальних ресурсів, чи певного політичного статусу.

2) Конфліктна установка, під якою розуміється орієнтація учасників конфлікту, їх очікування і взаємне сприйняття, характеризує психологічний аспект конфлікту.

3) Конфліктна поведінка, під якою розуміються дії, що робляться сторонами конфлікту один проти одного. Вони можуть бути насильницькі і ненасильницькі. Розрізняють пряму і непряму конфліктну поведінку. »[2]

А. Раппопорт у своїх роботах виділяє три основні типи конфліктів це є: війна, гра та суперечка.

Війною є безкомпромісна боротьба до кінця з використанням будь яких ресурсів незважаючи на морально-етичні норми та використанням великих коштів.

Суперечкою є досягнення згоди з протилежною стороною за допомогою мирних перемовин.

Грою є вирішення конфлікту наперед зазначеними правилами. Результатом є отримання істотних но не життєво необхідних переваг.

Соціальні та позасоціальні чинники є основними джерелами політичних конфліктів. Остатніми можна назвати расові конфлікти, однак переважають соціальні фактори. Їх основою є розбіжність статусів, розбіжність кількості ресурсів, зростання потреб та розбіжність людей. Основними причинами конфліктів виступає якраз таки ієрархічність

суспільства. Люди самостійно вибравши таку Ієрархічну систему стали джерелом усіх конфліктів. Якщо розглядати одновладне володіння владою, то політичних конфліктів бути не може. Ви могли подумати, що це є ідеальною політичною системою так як не може бути політичних конфліктів, но така система управління не позбавлена недомогів. Хоч політичних конфліктів не має, но зосередження влади у однієї людини може привести до непередбачених наслідків, сюди дуже сильно підходять слова Джона Дальберга,-Актона: «Власть развращает, абсолютная власть развращает абсолютно»

Тероризм на сьогоднішній день є однією із найбільш часто обговорюваних тем на зборах політичної еліти та найбільшою проблемою суспільства. Перш за все необхідно розрізнати три споріднені, але різні за змістом поняття- терор, тероризм та державний тероризм. Терором є насильство влади, тобто насильство тих хто має певну крупицю влади проти тих хто має її менше, або немає взагалі. Тобто використання влади для придушення опозиції і з метою викликати жах серед народу і змусити покинути думки про спротив. Уперше політичний тероризм були використано якобинцями під час Великої Французької Революції. Прямим продовженням цього стали більшовики, які розгорнули «Червоний терор». Жертвами політичного терору є сотні тисяч, або навіть мільйони людей.

Тероризмом є насилля з боку «слабшого», що надходить збоку опозиції використовуються для утворення тиску на владу, посилення страху серед громадян так викликати допомогу та співчуття серед свої потенційних прихильників. У більшості випадків тероризм неможливий без взяття на себе вини за даний акт насилля, хоча трапляються винятки коли цілю виступає мета втягнення у війну з державними властями інше організовані меншини.

Державним тероризмом є насилля з боку держави та тих хто стоїть у голові державного апарату. Цей вид тероризму відрізняється від терору та війни тим, що участь особливих державних структур старанно приховується. Під державний тероризм підходять дії які є направлені проти громадян та організацій наприклад: незаконне затримання, катування та вбивство без суда і слідства, що проводяться секретно представниками різних силових структур від поліції до спецназу. Здебільшого такі дії характеризують владу як нестабільну з низьким рівнем легітимності влади. Як державний тероризм можна рахувати встановлення новорічної ялинки в Києві як привід до звільнення Майдану Незалежності в Києві від учасників Євромайдану, яке завершилося жорстоким побиттям студентів.

Так само одним із проявів тероризму є фінансування та підтримка терористичних угруповань, коли влада не бере безпосередньої участі у тероризмі. Прикладом є фінансування та матеріальне забезпечення Росією «Сепаратистів » в Криму та на сході України впродовж 2014-2015 років якими виступали військовослужбовці Росії без розпізнавальних знаків. Саме тому у 1987 році було прийняту Женевську декларацію про тероризм, що визначає як тероризм наступні явища:

«Практики поліцейської держави, спрямовані проти своїх громадян: спостереження, розгін зборів, контроль за новинами, побиття, тортури, хибні арешти, масові арешти, фальсифіковані звинувачення, показові суди, вбивства.

1)Доставка державою ядерної зброї на територію інших держав, у їх територіальні води або в міжнародні води.

2)Військові маневри і навчання, що проводяться поблизу кордонів іншої держави (особливо зона до 30 км від смуги державного кордону) і становлять загрозу її незалежності й територіальної цілісності.

3)Атака збройними силами держави цілей, яка представляє загрозу для цивільного населення, що живе в іншій державі.

4)Створення та підтримка озброєних загонів найманців, з метою знищення суверенітету іншої держави.

5)Вбивства і спроби вбивств державних діячів інших держав або національно-визвольних рухів, що направляються державою незалежно від того чи виконуються вони за

допомогою військового удару, спеціальних операцій або найму агентів. »-3 Женевської декларації про тероризм

Мета доповіді. Сформувати основні уявлення про такі поняття політичний конфлікт та тероризм у світлі сучасних політичних теорій. Утворення базових свідомих уявлень про дані проблеми та дізнатися історію цих подій.

Найгучнішими терористичними актами є:

Теракт 11 Вересня у Нью-Йорку, коли у будівлю всевітньо торговельного центру влетіло 2 літаки та 1 літак у будівлю пентагону які керувалися терористами смертниками. Вину на себе взяла терористична організація «Аль-Каїда ». Цей терористичний акт забрав життя близько трьох тисяч осіб з них 246 пасажирів, 2606 осіб, що загинули у Нью-Йорку та близько 125 осіб, що загинули у Пентагоні.

23 Жовтня 2002 року у Москві група під керівництвом Мовсара Бараєва захопила близько 900 заручників у будівлі Московського театру. Лише через три дні під час штурму до залу пустили газ. Загибло близько 190 осіб та близько 700 осіб отримали поранення.

17 Липня 2014 року на території України було збито пасажирський Boeing 777, який летів з Амстердаму до Куала-Лумпур, унаслідок трагедії ніхто не вижив. Відповідальність за цей теракт ніхто не взяв, однак унаслідок експертизи було встановлено, що ракета було Російського виробництва.

Висновок. На сьогоднішній день не існує ефективного способу боротьби з тероризмом який би не був приводом до війни, бо більшість методів зводяться до знищення терористичних угруповань, що у більшості випадків знаходяться на території інших країн, а повноцінна воєнна операція на території іншої країни є приводом до розв'язання війни.

Список використаних джерел:

1. *Перепелиця Г.. Державний тероризм // Політична енциклопедія. Редкол.: Ю. Левенець (голова), Ю. Шаповал (заст. голови) та ін. — К.: Парламентське видавництво, 2011. — с.204 ISBN 978-966-611-818-2*
2. http://lib.mdpu.org.ua/e-book/politologiya/eBook/modul_2/tema17.htm
3. http://pidruchniki.com/78488/psihologiya/politichniy_konflikt
4. <http://studies.in.ua/polit-men-shpora/2592-poltichniy-konflkt-yogo-struktura-formi-dzherelatiptologiya.html>
5. <http://studies.in.ua/polit-men-shpora/2592-poltichniy-konflkt-yogo-struktura-formi-dzherelatiptologiya.html>
6. <http://studies.in.ua/polit-men-shpora/2592-poltichniy-konflkt-yogo-struktura-formi-dzherelatiptologiya.html>
7. Гончарук – Чолач Т., Джугла Н. *Особливості української ментальності як основа національної самоідентифікації.* / Т. Гончарук – Чолач , Н. Джугла / [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://library.tneu.edu.ua/images/stories/praci_vukladachiv
8. Гурик М. І., Гончарук Т. В., Шумка М. Л. *Філософські проблеми державного управління. Навч. посібник. Тернопіль. – Економічна думка, 2010. – 126 с.*